

Dien et mon Droit.

Dit blad verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5.00; voor de buitensteden franco p. p. f 6.00.
 Brieven, Gelden, enz. franco te adresseeren aan het Bureau van de Tijd.

DINGSDAG 1 JUNIJ.

Advertentiën van Zes regels en daar beneden worden tegen f 1.00 geplaatst; meer dan Zes regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentiën wordt bovendien 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

Vereeniging: »REGT VOOR ALLEN.»

De Vereeniging maakt, bij dezen, bekend, dat, bij de herstemming van Dingsdag 1° Junij, hare Kandidaten zijn:

Voor de Provinciale Staten (roed stembriefjes):

de Heer Mr. **ABR. DE VRIES**;

Voor den Gemeenteraad:

de Heer Dr. **J. P. HEIJE**.

De VEREENIGING voorn.

J. W. CRAMER,

Präsident.

J. A. ALBERDINGK THIJM,

Sekretaris.

AMSTERDAM,
 29 Mei 1858.

AMSTERDAM, 31 Mei,

Het Fransche keizerrijk, na een tijdperk van voorspoed gehad te hebben, waarin alles voor den vloedgang is thans een tijdperk van tegenspoed ingetreden, waarin alles verkeerd werkt. Het is van des te meer belang daarop te letten, dewijl van de rust in Frankrijk de rust der wereld afhangt.

Het eerste verschijnsel van de veranderende rigting onder de bevolking van Frankrijk kwam voorleden jaar aan den dag bij de algemeene verkiezingen van de verkiezende vergadering. De oppositie, niet tegen het ministerie, maar tegen den Keizer en het gansche keizerrijk gerigt, kwam daarbij in 't veld. Te Parijs had zij in verscheidene districten de overhand, en in de departementen begon te verhooren, hier en daar de overwinning behaalde; en op verscheidene plaatsen eene aanzienlijke minderheid van stemmen bijeen bragt. Het gewigt van deze uitkomst ontging den Keizer niet. Zij verontrustte hem niet weinig, zooals 't later bleek, toen de aanslag van Orsini plaats had. Het moest hem namelijk zeer bedenkelijk voorkomen, dat, in den strijd der verkiezingen, de partijen, met of zonder voorafpraak, zich hadden zaamgesloten, en dat daarbij velen der zoogenaamde partij der orde, onder aanvoering van het *Journal des Debats*, hadden plaats genomen in de gelederen der socialisten.

De aanslag op zijn leven, die zoo vele slagtoffers maakte, mocht de verwachting geven, dat de atmosfeer zou worden gezuiverd, en de bevolkingen zich voor gewaarschuwd zouden houden, dat zij zoo zeer als ooit behoefte hadden aan orde en rust. Die verwachting bragt een bittere teleurstelling voort. Binnen Frankrijk bruide de politie hare bevoegdheid al meer en meer uit; en wat erger is, zij maakte haar juk ondragelijk door de vexatoire toepassing van hare uitgestrekte magt. Het systeem van toezigt werd een systeem van algemeene compressie. Het gevolg daarvan was, dat de aanslag op het leven van de keizer werd op den achtergrond geschoven, en de ontevredenheid al meer en meer veld won.

Bij deze binnenlandsche tegenkanting voegde zich eene diplomatieke nederlaag, voor het keizerrijk van groote beteekenis. Napoleon III, zoodra hij den Keizerlijken troon had ingenomen, had zich door beleid geplaatst aan de spits der groote mogendheden. Hij was de toongeefster in Europa voor de groote internationale kwestien geworden. Ook daarin bragt de aanslag van Orsini eene wijziging. Hetzij de politie er in slaagde om voor het binnenland den aanslag te doen vergeten, van de Fransche bevolkingen, zoo ook kwamen de diplomatieke agenten, door de overtuiging van hunne regimatige voorkeuringen, tot het resultaat, dat hunne eischen in het buitenland zich tegen Frankrijk keerden. Engeland zette zich schrap om des te meer vertooning van onafhankelijkheid jegens den Franschen Keizer, als het, na den oorlog in de Kam, zich meer vernederd had gevoeld. Het Fransche gouvernement heeft moeten zwichten voor die tegenkanting, die den Keizer meer schade heeft toegebracht, dan het welles van zijn grooten veldslag 't zou kunnen doen. Het is toch blijkbaar in alles, dat Frankrijk sinds een

trap lager is gedaald in diplomatieken invloed, dat Engeland in zijn tegenstand tegen Napoleon, ten minste bedektelijk, volhardt, en dat de revolutie op dien tegenstand steunt en zich uitbreidt, zelfs in Frankrijk.

De jongste partiele verkiezingen in Frankrijk hebben op nieuw getoond, dat de invloed van het gouvernement daalt, en de oppositie veld wint. Ten spijt van al de kracht, waarmee de Regering op de verkiezingen heeft gewerkt, ten spijt van al den druk der politie, die 't zeer moeilijk maakt om zich te bewegen, heeft men, te Parijs als in de departementen, oppositieleiden uit de stembus zien komen. Men heeft lieden zien benoemen, die of onbekend en onbemind, of zelfs niet het voordeel hadden van eene onbesprokene hoogachting, maar die toch benoemd werden, alleenig om eene openbare verklaring tegen het keizerrijk te geven. Wat maakt het, dat de benoemden reeds als kandidaten den eed van getrouwheid aan den Keizer hebben afgelegd, als hunne benoeming bij de kiezers geldt als een protest tegen het keizerrijk? De eed is hier een doekje voor het bloeden, en verbetert niets. Er is weinig aan gelegen of een onbekend, en in allen gevalle onbeduidend lid der Kamer al of niet getrouw blijft; maar er is veel gelegen aan de gezindheid der bevolking, die hem afvaardigt.

Die ontevredenheid, bij de kiezers op nieuw gebleken, heeft een nieuw voedsel gevonden in een klein feit. Een geestig dagbladschrijver heeft de onvoorzigtigheid om een voor de tweede luitenant onbegrijpelijk woord te schrijven. Een duël vloet er uit voort, dat opgevolgd wordt door een tweede, waarbij de schrijver doodelijk gewond wordt. Dat feit is eene politieke kwestie geworden van groot belang en heeft gansch Frankrijk bezig. Het is een geschil dat alom den burger tegenover het leger plaatst, van weerszijde groote verbittering baart, en geen gering bezwaar aan het gouvernement oplevert. Het keizerrijk steunt op het leger, welk Napoleon op den troon bragt en er hem handhaaft. Ongetwijfeld heeft het leger een meer dan overvloedig besef van het gewigt, dat het uit dien hoofde in den Staat heeft. Het is onvermijdelijk dat het zulks ook in overmeedige daden vertoont, tot groote ergernis der ingezetenen. Herhaaldelijk zijn tweegevechten daarvan het onvermijdelijke gevolg geweest, totdat nu onlangs het duël met den heer de Pène, om eenige bijkomende omstandigheden, tot eene uitbarsting geleid heeft, waarop de ontevredenheid zich werpt, om zich lucht te geven. Er is daardoor eene spanning ontstaan, die het gouvernement tracht te keer te gaan; met aan de pers het stilzwijgen op te leggen. Maar men geneest geene geslagene wonden met ze te bedekken.

Hangende deze kwestie is nog eene andere gekomen van veel bedenkelijker aard, die de ontevredenheid moet uitbreiden tot dat deel der bevolking, dat gewoon is ten allen tijde rustig te zijn, dat is, tot die gezetene klasse, die zich met liefdewerken bezig houdt. Er is een aanschrijving gekomen van het ministerie van Binnenlandsche Zaken, om de administratieve bevoegdheden te nemen, die zijde maatschappij en die instellingen verkopen, ten einde de opbrengst daarvan in staats-schuldbrieven te beleggen. Die circulaire is zeker wel de onbegrijpelijkste dwaasheid, welke het keizerrijk begaan ken. Alles is daarin even ongelukkig, zoowel de vorm als de inhoud.

Die aanschrijving heet te zijn eene uitnoodiging, maar is met der daad een bevel, waarvan men verklaart de uitvoering te willen verhaasten door dwaangmiddelen, als de liefdadigheids-korporatiën niet geneigd moeten zijn om daaraan goedschiks gevolg te geven. Wat wonder, dat zij gansch Frankrijk ontstelt, de partij der revolutie alleen uitgezonderd, die toejuicht. Er is daarin zooveel dat tegen alle gezonde beginselen aandruischt, dat men niet weet hoe men zulk eene zaak, als bene kleinigheid, bij administratieven maatregel heeft durven ter uitvoering voorleggen?

Heeft men er niet bij nagedacht? Dan geeft men getuigenis van eene verbazende ligtzinnigheid. Is de maatregel daarentegen rijpelijk overwogen geweest? Dan moet men zich afvragen, waarheen het keizerrijk afdwaalt en of het plan heeft zich te werpen in de armen

der revolutie? Want de maatregel is onder alle opzichten revolutionnair.

Men beseft, zonder dat zij 't behoeven aan te tonen, hoe door zulke maatregelen de gemoederen geschokt worden, en het vertrouwen in het gouvernement vermindert, daar waar het nog bestaat. Wanneer de bevolkingen door zulke doortastende maatregelen verrast worden, die steunen op revolutionnaire beginselen, revolutionnair van aard zijn, en slechts revolutionnaire gevolgen kunnen voortbrengen; wanneer zij zien, dat zulke diep ingrijpende en verwoestende maatregelen in het licht verschijnen als dood-eenvoudige zaken, welke ter gewone beschikking staan van den minister van Binnenlandsche Zaken, die er door middel eener circulaire over beslist, dan moeten zij waarlijk, bij dergelijke omkeering van de orde, niet meer weten, waaraan zich vast te houden, en in hunne onzekerheid, of het gouvernement het woord heeft verloren of tot de partij der revolutie is overgegaan, den moed laten zinken, hetzij in oppositie komt, in beide gevallen wordt het getal der ontevredenheid verdubbeld. En wat zal er dan nog overblijven, waarop het keizerrijk steunen kan buiten den sterken arm van het leger?

Slechts zeer enkele leden der Eerste Kamer vonden in de voordragt, tot verhooging van het V^o hoofdstuk der Staatsbegrotingen voor 1857 en 1858 (onderstaand aan de gemeente Haarlemmermeer) nog overwiegend bezwaar. De meeste leden hebben echter de noodzakelijkheid erkend om de gemeente Haarlemmermeer op dit oogenblik te hulp te komen.

Bij het onderzoek van het ontwerp tot regeling van het gebruik van het koloniaal betg. slot over 1855, heeft men alleen zijn genoegen te kennen willen geven over de toezegging door de Regering van de spoedige indiening eener voordragt tot regeling der aansprakelijkheid in Nederl.-Indië.

In een van de meest geachte tijdschriften van Frankrijks hoofdstad vindt men het navolgende vermeld omtrent den invloed, welke de hier te lande bewerkstelligde droogmaking van het *Haarlemmermeer* buitenlands uitoefent: Een der bewonderenswaardigste en vermetelste nijverheids-ondernemingen van dezen tijd is, zonder twijfel, de *Droogmaking van het Haarlemmermeer*, welke oppervlakte gronds daardoor aan den landbouw ter ontginning is teruggegeven. Men kan niet zonder eene eigenaardige gemoedsbeweging, niet zonder eenige aandoening die ontzettende plek gronds beschouwen, sinds de 12de eeuw door het water al meer en meer vermeesterd, maar thans weder door de nijverheid in bezit genomen en herschapen in groene dreven, milde weiden, prijkende daar, waar nog vóór zes jaren woedende stormen die plek rijk deden zijn aan schipbreuken.

In Italië heeft het voorbeeld van Holland invloed gevonden: men maakt zich in dat land gereed om het meer Calona (het meer Lucrinus van de Ouden) droog te maken. Reeds zijn 2000 arbeiders aan het werk. Onderscheidene beeken, die van de bergen afstroomden doen hunne wateren in dat meer vloeijen, hetwelk geen andere uitwatering heeft dan de waterleiding, die onder Keizer Claudius midden door den berg Salviano en het zoo hoog liggende bergvlak van Palanti is gegraven; maar deze waterleiding is niet wijd genoeg om in Siris de watermassa te verzwelgen, die in het genoemde meer moet vloeijen. Zoo deze door den Prins Torlonia beoogde onderneming met goeden uitslag bekend worden, zal deze droogmaking even als de droogmaking van het Haarlemmermeer, eene roemrijke bladzijde in de geschiedenis der groote ondernemingen van de negentiende eeuw. *Revue des Beaux-Arts*, April 1858.

De *Stroompoort* deelt de volgende circulaire mede, welke door den Raad van bestuur der Nederlandsch-Hannoversche spoorweg-maatschappij aan die deelnemers is toegezonden. De raad van bestuur der Nederlandsch-Hannoversche spoorweg-maatschappij heeft de eer u bij deze te berigten, dat, met het oog op de bestaande

